

" মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ এয়া নকৈ ওলোৱা বৃক্ষ , ইয়াৰ বৃদ্ধিও কৰিব লাগে আৰু চম্ভালিবও লাগে কিয়নো নকৈ ওলোৱা বৃক্ষ চৰাই - চিৰিকটিয়ে খাই পেলায় "

প্ৰশ্ন: ব্ৰাহ্মণ ৰূপী বৃক্ষৰ পৰা ওলোৱা পাত মৰহি কিয় যায়? ইয়াৰ কাৰণ আৰু নিবাৰণ কি?

উত্তৰ: পিতাই জ্ঞানৰ যি বিস্ময়কৰ ৰহস্য শুনায় সেয়া নুবুজা কাৰণে সংশয় উৎপন্ন হয় সেয়েহে নকৈ ওলোৱা পাতবোৰ মৰহি যায় তাৰ পিছত পঢ়িবলৈ এৰি দিয়ে। এই ক্ষেত্ৰত বুজোৱা সন্তানসকল অতি বুদ্ধিমান হোৱা উচিত। যদি কাৰোবাৰ সংশয় উৎপন্ন হয় তেন্তে জেষ্ঠ্যসকলক সুধিব লাগে। তেওঁলোকৰ পৰা উত্তৰ নাপালে পিতাকো সুধিব পাৰা।

গীত: প্ৰিয়তম আহি লগ কৰা (প্ৰিতম আন মিল ' ...)

ওঁম শান্তি। গীতটি সন্তানসকলে অনেকবাৰ শুনিছে, দুখত সকলোৱে ভগৱানক আহ্বান কৰে। তোমালোকৰ ওচৰত তেওঁ বহি আছে। তোমালোকক সকলো দুখৰ পৰা মুক্ত কৰি আছে। তোমালোকে জানা যথাযথ দুখধামৰ পৰা সুখধামলৈ লৈ যাওঁতা সুখধামৰ মালিকে শুনাই আছে। তেওঁৰ আগমন হৈছে, তোমালোকৰ সন্মুখত বহি আছে আৰু ৰাজযোগ শিকাই আছে। এয়া কোনো মনুষ্যৰ কাম নহয়। তোমালোকে ক'বা পৰমপিতা পৰমাত্মাই আমাক মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তুলিবৰ কাৰণে ৰাজযোগ শিকাইছে। মনুষ্যই মনুষ্যক দেৱতা কৰি তুলিব নোৱাৰে। মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তুলিবলৈ সময় নালাগে.... এয়া কাৰ মহিমা? বাবাৰ মহিমা। যথাযথ দেৱতাটো সত্যযুগত থাকে। এই সময়ত দেৱতা নাথাকেই। তেন্তে নিশ্চয় স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰোঁতাজনেই মনুষ্যক দেৱতা কৰি তুলিব। পৰমপিতা পৰমাত্মা যাক শিৱ বুলিও কোৱা হয়, তেওঁ ইয়ালৈ আহিবলগীয়া হয় পতিতসকলক পাৱন কৰি তুলিবৰ কাৰণে। এতিয়া তেওঁ আহিব কেনেকৈ? পতিত দুনিয়াত কৃষ্ণৰ শৰীৰটো নাপাব। মনুষ্য মূৰ্ছিত হৈ আছে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে সন্মুখত শুনি আছে। তোমালোকে এই দুনিয়াৰ বুৰঞ্জী-ভূগোলক জানা। বুৰঞ্জীৰ লগত ভূগোলো নিশ্চয় থাকে আৰু বুৰঞ্জী-ভূগোল মনুষ্য সৃষ্টিতে থাকে। ব্ৰহ্মা-বিশ্ব-শংকৰৰ, সৃষ্ণবতনৰ বুৰঞ্জী-ভূগোল বুলি কেতিয়াও কোৱা নহয়। সেয়া হৈছে সৃষ্ণবতন। তাত হৈছে মুণ্ডি (ছায়াছবি)। টকীটো (কথাছবি) ইয়াত হয়। এতিয়া বাবাই তোমালোকক গোটেই দুনিয়াৰ বুৰঞ্জী-ভূগোল আৰু মূলবতনৰ বাতৰি যাক তিনিলাক বুলি কোৱা হয় সকলো শুনায়। এতিয়া তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ নতুন গছ লগোৱা হৈছে। ইয়াকে বৃক্ষ বুলি কোৱা হয়। অন্য যি মঠ-পন্থ আছে সেইবিলাকক বৃক্ষ বুলি কোৱা নহয়। যদিও খ্ৰীষ্টিয়ানলোক আছে, তেওঁলোকে জানে যে খ্ৰীষ্টিয়ান ট্ৰি (বৃক্ষ) বেলেগ হয়, কিন্তু তেওঁলোকে এইটো নাজানে যে সকলো ঠাল-ঠেঙুলি এই বিশাল বৃক্ষৰ পৰাই ওলাইছে। বুজাব লাগে মনুষ্য সৃষ্টি কেনেকৈ উৎপত্তি হয়। মাতা-পিতা আকৌ সন্তান.... এয়া সকলো একেলগেতো উৎপত্তি নহয়। দুটাৰ পৰা চাৰিটা, পাঁচটা পাত ওলাই থাকে, কোনোটোক আকৌ চৰাইয়ে খায় পেলায়। ইয়াতো চৰায়ে খায় পেলায়। এয়া অতি সৰু বৃক্ষ। লাহে লাহে বৃদ্ধি হ'ব, যেনেকৈ আগতে হৈছিল। তোমালোক সন্তানসকলৰ এতিয়া কিমান জ্ঞান আছে। তোমালোক ত্ৰিকালদৰ্শী হোৱা, তিনিও কালক জানোঁতা হোৱা, ত্ৰিলোকীনাথ হোৱা অৰ্থাৎ তিনিও লোকক জানোঁতা। লক্ষ্মী-নাৰায়ণক ত্ৰিলোকীনাথ, ত্ৰিকালদৰ্শী বুলি কোৱা নহয়। মনুষ্যই আকৌ কৃষ্ণক ত্ৰিলোকীনাথ বুলি কয়। যিয়ে সেৱা কৰিব তেওঁৰ প্ৰজা হ'ব। নিজৰ উত্তৰাধিকাৰীও গঢ়িব লাগে, প্ৰজাও গঢ়িব লাগে। তেন্তে এইটো বুদ্ধিত থকা উচিত - আমি ত্ৰিলোকীনাথ হওঁ। এই কথাবোৰ বহুত বিস্ময়কৰ। সন্তানসকলে পুৰা ৰীতিৰে বুজাব নোৱাৰিলে, নিৰ্মাণৰ সলনি ধ্বংসহে কৰি পেলায়। নকৈ ওলোৱা পাত মৰহি যায় তাৰ পিছত পঢ়িবলৈ এৰি দিয়ে। আমি ক'ম কল্পৰ আগতেও এনে হৈছিল, যি হৈ গ'ল সেয়া অতীত হৈ গ'ল। এতিয়া তোমালোকে গোটেই সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানি গ'লা, বুৰঞ্জী আৰু ভূগোলৰ বিষয়ে জানিলা। বাকী মনুষ্যইটো বহুত কথা ৰচি দিয়ে, কি কি যে লিখে, কেনেকুৱা নাটক ৰচে!

ভাৰতত বহুতৰ অৱতাৰক মান্যতা দিয়ে। ভাৰতে নিজেই নিজৰ নাও ডুবাই দিলে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বিশেষকৈ ভাৰতক আৰু সাধাৰণভাবে দুনিয়াক উদ্ধাৰ কৰা। এই দুনিয়াৰ চক্ৰ ঘূৰিয়েই থাকে, আমি ওপৰত থাকিলে তলত নৰক হ'ব। যেনেকৈ সূৰ্য অস্ত যায় তেতিয়া কোৱা হয় সাগৰ তললৈ গ'ল। কিন্তু সঁচাকৈ যায় জানো। ভাবি লয় দ্বাৰকা আদি সকলো ডুবি গ'ল। মানুহৰ বুদ্ধিও আচৰিত নহয় জানো। এতিয়া তোমালোক কিমান উচ্চ হৈছে। কিমান আনন্দিত হোৱা উচিত। দুখৰ সময়ত তোমালোকে লটাৰি পাই আছে। দেৱতাসকলেতো প্ৰাপ্ত কৰিছেই। ইয়াত তোমালোকে

দুখৰ পিছত অথাহ সুখ পোৱা। কিমান সুখী হোৱা, ভৱিষ্যত 21 জন্মৰ কাৰণে আমি স্বৰ্গৰ মালিক হ'মগৈ।

মনুষ্যই কয় গীতাৰ জ্ঞান শুনাটো সংসংগ হয়। কিমান সংসংগ সাই বাবা আদিৰ আছে। সেয়া বিশাল বজাৰ। এয়াটো এখনেই দোকান ব্ৰহ্মাকুমাৰীৰ। জগত অম্বা হ'ল ব্ৰহ্মাৰ মুখ বংশৱলী। সৰস্বতী ব্ৰহ্মাৰ জীয়ৰী প্ৰখ্যাত হয়। তোমালোকে জানা যে মাতা-পিতাৰ পৰা আমি অপাৰ সুখ প্ৰাপ্ত কৰিছিলোঁ। এতিয়া পুনৰ সেই মাতা-পিতাক লগ পাইছোঁ। অপাৰ সুখ দি আছে। অম্বা, মাতা-পিতাৰ জন্ম দাঁতা কোন হয়? শিৱ বাবা। আমি শিৱবাবাৰ পৰা ৰত্ন পাওঁ। তোমালোক হৈ গ'লা নাতি-নাতিনী। আমি এতিয়া অপাৰ সুখ সেই বেহদৰ পিতাৰ পৰা, ব্ৰহ্মা সৰস্বতী, মাতা-পিতাৰ দ্বাৰা লৈ আছোঁ। তেওঁ হৈছে দিওঁতা। কিমান সহজ কথা। আকৌ বুজাব লাগে যে আমি এই ভাৰতক স্বৰ্গ কৰি তোলা। পুনৰ গৈ অপাৰ সুখ পাম। আমি ভাৰতৰ সেৱক হৈ গ'লো। তন, মন, ধনেৰে আমি সেৱা কৰো। গান্ধীকো সহায় কৰিছিল নহয় জানো। তোমালোকে বুজাব পাৰা যাদৱ, কৌৰৱ, পাণ্ডৱে কি কৰিছিল? পাণ্ডৱৰ পক্ষতটো আছেই পৰমপিতা পৰমাত্মা। পাণ্ডৱৰ হৈছে বিনাশ কালত প্ৰীত বুদ্ধি, কৌৰৱ আৰু যাদৱৰ বিনাশ কালত বিপৰীত বুদ্ধি। যিয়ে পৰমপিতা পৰমাত্মাক নামানেই। পাথৰ-শিলগুটিৰ মাজতো তেওঁ আছে বুলি কৈ দিয়ে। তোমালোকৰ তেওঁৰ বাহিৰে আন কাৰো লগতেই প্ৰীত নাই। গতিকে বহুত হৰ্ষিত হৈ থকা উচিত। ভৰিৰ নখৰ পৰা মূৰৰ চুলিলৈকে আনন্দত আত্মহাৰা হৈ থাকিব লাগে। সন্তানতো অসংখ্য আছে নহয় জানো। তোমালোকে মাতা-পিতাৰ দ্বাৰা শুনা সেয়েহে তোমালোক আনন্দিত হোৱা। গোটেই সৃষ্টিত আমাৰ দৰে সৌভাগ্যশালী আন কোনো থাকিব নোৱাৰে। আমাৰ মাজতো কোনোবা পদমাপদম ভাগ্যশালী, কোনোবা সৌভাগ্যশালী, কোনোবা ভাগ্যশালী আৰু কোনোবা দুৰ্ভাগ্যশালীও আছে। যিয়ে আচৰ্যজনক ভাবে পৰিত্যাগ কৰি গুছি যায় তেওঁকেই মহান দুৰ্ভাগ্যশালী বুলি কোৱা হয়। কিবা নহয় কিবা কাৰণত পিতাক পৰিত্যাগ কৰি দিয়ে। পিতাটো বহুত মিঠা হয়। ভাবে শিক্ষা দিওঁ জানোচা পৰিত্যাগ কৰি গুছি যায়। বুজায় - তুমি বিকাৰলৈ গৈ এই কূলৰ নাম বদনাম কৰা। যদি নাম বদনাম কৰা তেতিয়া হ'লে বহুত শাস্তি খাব লাগিব। তেওঁক সংগ্ৰহৰ নিন্দক বুলি কোৱা হ'ব.... তেওঁলোকে আকৌ নিজৰ লৌকিক গুৰুৰ কাৰণে বুলি বুজি ল'লে। অবলাসকলক পুৰুষেও ভয় দেখুৱায়। অমৰনাথ বাবাই এতিয়া তোমালোকক অমৰকথা শুনাই আছে। বাবাই কয় - মইটো শিক্ষক আৰু সেৱক হওঁ। শিক্ষকৰ ভৰি ধুৱাই পানী খাই জানো? মালিক হ'বলগীয়া সন্তানসকলৰ হতুৱাই মই জানো ভৰি ধুৱাম? নহয়! গায়নো কৰা হয় - নিৰাকাৰী, নিৰহংকাৰী। এৰোঁ তেওঁৰ সংগত থাকি নিৰহংকাৰী হৈ গৈছে।

অবলাসকলৰ ওপৰত হোৱা অত্যাচাৰৰো গায়ন আছে। কল্পৰ আগতেও অত্যাচাৰ হৈছিল। তেজৰ নদী বৈ যাব, পাপৰ কলহ ভৰিব। এতিয়া তোমালোকে যোগবলৰ দ্বাৰা বেহদৰ বাদশ্বাহী লোৱাইক। তোমালোকে জানা আমি পিতাৰ পৰা অটল-অখণ্ড বাদশ্বাহী লওঁ। আমি সূৰ্যবংশী হ'মগৈ। হয়, ইয়াৰ বাবে বহুত সাহসৰো প্ৰয়োজন। নিজৰ চেহেৰা চাই থকা - মোৰ মাজত কোনোবিকাৰতো নাই? কিবা কথা নুবুজিলে জেষ্ঠসকলক সোধা, নিজৰ সংশয় দূৰ কৰা। যদি ব্ৰাহ্মণীয়ে সংশয় দূৰ কৰিব নোৱাৰে তেন্তে বাবাক সোধা। এতিয়াতো তোমালোক সন্তানসকলৰ বহুত কথা বুজিবলৈ বাকী আছে। যেতিয়ালৈকে জীয়াই থাকিব তেতিয়ালৈকে বাবাই বুজাই থাকিব। কোৱা, আমি এতিয়া পঢ়ি আছোঁ, বাবাক এই বিষয়ে সুধিম বা এনেকৈ কোৱা যে বাবাই এই বিষয়ে এতিয়ালৈকে বুজোৱা নাই। আগলৈ বুজাব, তেতিয়া সুধিব। বহুত পইন্ট ওলাই থাকে। কোনোবাই সুধিব - যুদ্ধৰ কি হ'ব? বাবা ত্ৰিকালদৰ্শী হয়, বুজাব পাৰে, কিন্তু এতিয়ালৈকে বাবাই শুনোৱা নাই। আমাৰ আবেদন, বাকী তেওঁলোকৰ ইচ্ছা। নিজকে মুক্ত কৰি ল'ব লাগে।

বাগিছাত বাবাই সন্তানসকলক প্ৰশ্ন সুধিলে যে বাবা হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ গতিকে নিশ্চয় তেওঁ জ্ঞান-নৃত্য কৰিব। অম্বা, যেতিয়া ভক্তিমাৰ্গত শিৱবাবাই সকলোৰে মনোকামনা পূৰ্ণ কৰাৰ ভূমিকা পালন কৰে তেন্তে সেই সময়ত তেওঁৰ এইটো সংকল্প উদয় হ'বনে যে সংগমত ভাৰতত গৈ সন্তানসকলক এই ৰাজযোগ শিকাৰ লাগিব? স্বৰ্গৰ মালিক কৰি গঢ়ি তুলিব লাগিব? এনে সংকল্প উদয় হ'বনে নতুবা যেতিয়া আহিবৰ সময় হ'ব তেতিয়া সংকল্প উদয় হ'ব?

বিচাৰ হয় এনে সংকল্প উদয় নহ'ব। যদিও তেওঁৰ মাজত জ্ঞান সমাহিত হৈ আছে, কিন্তু উদয় তেতিয়াহে হ'ব যেতিয়া আহিবৰ সময় হ'ব। এনেয়েতো আমাৰ মাজতো 84 জন্মৰ পাৰ্ট সমাহিত হৈ আছে। এনেকৈ গায়নো কৰা হয় - ভগৱানৰ নতুন সৃষ্টি ৰচনাৰ সংকল্প উদয় হ'ল, সেয়াও যেতিয়া সময় হ'ব তেতিয়াহে সংকল্প উদয় হ'ব। তেৱোঁ ড্ৰামাত বান্ধ খাই আছে। এয়া অতি গুঢ় কথা। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।

আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ৰাতি ৰ ক্লাছ: - 13-01-69

সন্তানসকল যেতিয়া ইয়াত আহি বহেহি তেতিয়া পিতাই সোধে – সন্তানসকল, শিৱবাবাক স্মৰণ কৰানে? আকৌ বিশ্বৰ বাদশ্বাহীক স্মৰণ কৰানে? বেহদৰ পিতাৰ নাম হৈছে শিৱ। কিন্তু ভাষাৰ কাৰণে বেলেগ বেলেগ নাম ৰাখি দিয়ে। যেনেকৈ বোম্বাইত (মুম্বাইত) ববুলনাথ বুলি কয় কিয়নো তেওঁ কাঁইটক ফুল কৰি তোলে। সত্যযুগত হৈছে ফুল, ইয়াত সকলোৱে কাঁইট। গতিকে পিতাই আত্মিক সন্তানসকলক সোধে – বেহদৰ পিতাৰ স্মৃতিত কিমান সময় থাকা? তেওঁৰ নাম হৈছে শিৱ, কল্যাণকাৰী। তোমালোকে যিমানে স্মৰণ কৰিবা সিমানে জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপ খণ্ডিত হ'ব। সত্যযুগত পাপ নহয়ই। সেয়া হৈছে পূণ্য আত্মাসকলৰ দুনিয়া - এয়া হৈছে পাপ আত্মাসকলৰ দুনিয়া। পাপ কৰাওঁতা হৈছে 5 বিকাৰ। সত্যযুগত ৰাৱণ নাথাকেই। ৰাৱণ হৈছে গোটেই দুনিয়াৰ শত্ৰু। এতিয়া গোটেই দুনিয়াত ৰাৱণৰ ৰাজ্য। সকলোৱে দুখী, তমোপ্ৰধান হয় সেই কাৰণে কয় – সন্তানসকল, কেৱল মোক স্মৰণ কৰা। এই কথাষাৰ গীতাৰ। পিতাই স্বয়ং কৈছে দেহ সহিত সকলো সম্বন্ধ ত্যাগ কৰি কেৱল মোক স্মৰণ কৰা। প্ৰথমতে তোমালোক সুখৰ সম্বন্ধত আছিল, পাছত ৰাৱণৰ বন্ধনত আছিল। পুনৰ এতিয়া সুখৰ সম্বন্ধলৈ আহিব লাগিব। "নিজকে আত্মা বুলি ভাবা আৰু পিতাক স্মৰণ কৰা" - এই শিক্ষা পিতাই সংগমযুগতহে দিয়ে। পিতাই স্বয়ং কয় - মই পৰমধামৰ নিবাসী, তোমালোকক বুজাবলৈ এই শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিছো। পিতাই কয় – পৱিত্ৰ নহ'লে তোমালোক মোৰ ওচৰলৈ আহিব নোৱাৰিবা। এতিয়া পাৱন কেনেকৈ হ'বা? কেৱল মোক স্মৰণ কৰা। ভক্তি মার্গত কেৱল মোৰেই পূজা কৰিলে সেয়া অব্যভিচাৰী পূজা বুলি কোৱা হয়। এতিয়া মই পতিত-পাৱন হওঁ। গতিকে তোমালোকে মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপ খণ্ডিত হৈ যাব। 63 জন্মৰ পাপ আছে। সন্ন্যাসীয়ে কেতিয়াও ৰাজযোগ শিকাৰ নোৱাৰে, পিতাইহে শিকায়। বাস্তৱত এই শাস্ত্ৰ, ভক্তি আদি প্ৰবৃত্তি মার্গত থকাসকলৰ বাবে। সন্ন্যাসীতো জংঘলত গুছি যায় আৰু ব্ৰহ্মক স্মৰণ কৰে। এতিয়া পিতাই কৈছে - সকলোৰে সংগতি দাতা মই হওঁ সেই কাৰণে মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক এই (লক্ষ্মী-নাৰায়ণ) হ'বগৈ। লক্ষ্য-উদ্দেশ্য সন্মুখত আছে। যিমান পঢ়িবা আৰু পঢ়াবা দৈৱী ৰাজধানীত সিমানেই উচ্চ পদ পাবগৈ। অক্ষ (আত্মা) হৈছে এজন পিতা। ৰচনাৰ পৰা ৰচনাই উত্তৰাধিকাৰ পাব নোৱাৰে। এওঁ হৈছে বেহদৰ পিতা গতিকে বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। তোমালোক স্বৰ্গত সংগতিত থাকিবা। বাকী সকলো আত্মাই ঘৰলৈ উভতি যাবগৈ। মুক্তি-জীৱনমুক্তি, গতি-সংগতি শব্দকেইটি হৈছে শান্তিধাম আৰু সুখধামৰ কাৰণে। পিতাৰ স্মৃতি অবিহনে ঘৰলৈ উভতি যাব নোৱাৰে। আত্মা নিশ্চয় পৱিত্ৰ হ'ব লাগিব। ইয়াত সকলো হৈছে নাস্তিক। পিতাৰ বিষয়ে নাজানে। তোমালোক এতিয়া আস্তিক হৈছাহঁক। গায়নো আছে - বিনাশৰ সময়ত বিপৰীত বুদ্ধি বিনশ্যন্তি। এতিয়া বিনাশৰ সময় নহয় জানো। চক্ৰ নিশ্চয় ঘূৰিব। বিনাশৰ সময়তযাৰ প্ৰীত বুদ্ধি তেওঁ হৈছে বিজয়ন্তী। পিতাই কিমান সহজ কৰি বুজায়, কিন্তু মায়া ৰাৱণে পাহৰাই দিয়ে। এতিয়া এই পুৰণা দুনিয়াৰ অন্ত হ'ব। সেয়া হ'ল অমৰলোক, তাত কাল নাথাকে। পিতাক কয় - আহা লগত আমাক সকলোকে লৈ যোৱা। গতিকে কাল নহ'ল জানো। সত্যযুগত কিমান সৰু বৃক্ষ! এতিয়া বহুত ডাঙৰ বৃক্ষ!

ব্ৰহ্মা আৰু বিষ্ণুৰ অকুপেচন (কৰ্তব্য) কি? বিষ্ণুক দেৱতা বুলি কোৱা হয়। ব্ৰহ্মাৰতো কোনো অলংকাৰ আদি নাই। তাত (সূক্ষ্মবতনত) ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু নতুবা শংকৰ এজনো নাই। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাতো ইয়াত আছে। সূক্ষ্মবতনৰ কেৱল সাক্ষাৎকাৰহে হয়। স্থূল, সূক্ষ্ম, আৰু মূল আছে নহয় জানো! সূক্ষ্মবতনত হৈছে মুক্তি (ছায়াছবি)। এয়া বুজিবলগীয়া কথা। এয়া হৈছে গীতা পাঠশালা, য'ত তোমালোকে ৰাজযোগ শিকা। শিৱবাবাই পঢ়ায় তেল্লেনিচয় শিৱবাবাই স্মৃতিত আহিব নহয় জানো। ভাল বাৰু।

আত্মিক সন্তানসকলক আত্মিক বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু শুভ ৰাতি। আত্মিক সন্তানসকলক আত্মিক পিতাৰ নমস্কাৰ।

* ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-**

(1) দুখৰ সময়ত অপাৰ সুখৰ যি লটাৰি পাইছা, এজন পিতাৰ সৈতে সঁচা মৰম গঢ়ি উঠিছে, সেয়া সোঁৱৰণ কৰি সদায় আনন্দত থাকিব লাগে।

(2) বাপ-দাদাৰ সমান নিৰাকৰী আৰু নিৰহংকাৰী হ'ব লাগে। সাহসী হৈ বিকাৰবোৰৰ ওপৰত জয়ী হ'ব লাগে। যোগবলেৰে বাদশ্বাহী ল'ব লাগে।

বৰদান:

সাৰথি হৈ উপৰাম আৰু স্নেহী স্থিতিৰ অনুভৱ কৰাওঁতা প্ৰথম নম্বৰৰ সিদ্ধি স্বৰূপ হোৱা সাৰথি অৰ্থাৎ আত্ম-অভিমানী। এইটো বিধিৰে ব্ৰহ্মা পিতাই প্ৰথম নম্বৰৰ সিদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰিলে। যেনেকৈ পিতা দেহক অধীন কৰি প্ৰৱেশ কৰে, সাৰথি হয়, দেহৰ অধীন নহয় সেয়েহে উপৰাম আৰু স্নেহী হয়। তেনেকৈ তোমালোক ব্ৰাহ্মণ আত্মাসকলেও পিতাৰ সমান সাৰথি স্থিতিত থাকা। চলোতে-ফুৰোতে এইটো পৰীক্ষা কৰা যে মই সাৰথি অৰ্থাৎ শৰীৰক চলাওঁতা উপৰাম আৰু স্নেহী স্থিতিত স্থিত হৈ আছোনে? ইয়াৰ দ্বাৰাই প্ৰথম নম্বৰৰ সিদ্ধি স্বৰূপ হৈ যাবাগৈ।

স্লোগান:

পিতাৰ আজ্ঞাকাৰী হৈ থাকা তেতিয়া গুপ্ত আশীৰ্বাদে সময়ত সহায় কৰি থাকিব।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!